

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/297/2021
Identifikačné číslo spisu: 1114233257
Dátum vydania rozhodnutia: 19.12.2023
Meno a priezvisko: Mgr. Katarína Katková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:1114233257.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Trubanovej, PhD. a členiek senátu Mgr. Kataríny Katkovej a JUDr. Viery Nevedelovej v spore žalobkyne Ing. T. V., narodenej XX. Y. XXXX, X., T. L. Č. I. XX, zastúpenej advokátkou JUDr. Ivanou Hutňanovou, Bratislava, Krížna 17D, proti žalovaným 1/ Univerzita Komenského v Bratislave, Bratislava, Šafárikovo námestie 6, IČO: 00 397 865, 2/ Univerzita Komenského v Bratislave, Fakulta sociálnych a ekonomických vied, Bratislava, Mlynské luhy 4, IČO: 00 397 865 19, zastúpenému advokátom JUDr. Marekom Mihálikom, PhD., Bratislava, Dunajská 6, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a o náhradu mzdy, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 10Cpr/7/2014, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. mája 2021 sp. zn. 2CoPr/13/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalovanému 1/ náhradu trov dovolacieho konania voči žalobkyni nepriznáva.

Žalovaný 2/ má voči žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 11. mája 2018 č.k. 10Cpr/7/2014-681 žalobu zamietol (I. výrok). O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému 1/ a 2/ náhradu trov konania podľa miery úspechu vo výške 100% a to do 60 dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o výške konania (II. výrok).

1.1. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobkyňa sa žalobou (po pripustení zmeny žaloby) domáhala určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou z 15. júla 2014, doručenou dňa 24. júla 2014, danou jej žalovaným a určenia, že jej pracovný pomer so žalovaným, ktorý vznikol na základe pracovnej zmluvy zo dňa 31. júla 2011 naďalej trvá a uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť jej náhradu mzdy v sume 1 167,58 eur mesačne brutto od 1. októbra 2014 do času, kedy jej žalovaný umožní pokračovať v práci, alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru, do troch

dni odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozsudku.

1.2. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 63 ods. 1 písm. b), § 63 ods. 2, § 74, § 77 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákonník práce“), § 2 ods. 1, 3, § 23 ods. 1 písm. d), § 23 ods. 2 písm. e), § 27 ods. 1 písm. n), § 28 ods. 9 zákona č. 131/2002 Z. z. o vysokých školách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 131/2002 Z. z.“).

1.3. Súd prvej inštancie mal preukázané, že žalovaný 2/ bol zamestnávateľom žalobkyne, a to na základe pracovnej zmluvy č. P a M/259/2011/B II/1 uzatvorenej dňa 31. júla 2011 medzi žalobkyňou a o žalovaným 2/.

1.3.1. Pracovný pomer bol dohodnutý na dobu určitú od 1. augusta 2011 do 31. júla 2012 s pracovným zaradením žalobkyne ako informatik - lokálny technický správca IKS FSEV UK s popisom pracovnej činnosti v zmysle pracovnej náplne zo dňa 31. júla 2011, ktorá bola súčasťou pracovnej zmluvy. Miestom výkonu práce bolo dohodnuté sídlo Fakulty sociálnych a ekonomických vied UK, Mlynské luhy 4, Bratislava, dekanát FSEV UK. Mzdové podmienky boli určené osobitným rozhodnutím žalovaného podľa platných predpisov. Funkčný plat bol pri 100% pracovnom úväzku, počnúc dňom 1. januára 2014, vo výške 1 000 eur mesačne, pozostávajúci z tarifného platu vo výške 620,50 eur a z osobného príplatku vo výške 379,50 eur.

1.3.2. Dodatkom č. 1 k pracovnej zmluve bol pracovný pomer zmenený na neurčitý čas.

1.4. Dňa 21. februára 2014 Akademický senát FSEV UK (ďalej len „akademický senát“ resp. „Akademický senát FSEV UK“) schválil uznesením č. 57 dodatok č. 2 k Organizačnému poriadku FSEV UK, uznesením č. 59 Pracovný poriadok FSEV UK a uznesením č. 60 dokument Počet a štruktúra pracovných miest na FSEV UK s účinnosťou 1. marca 2014.

1.5. Dňa 30. mája 2014 rozhodol zamestnávateľ v zastúpení dekanke fakulty o organizačnej zmene a to pod č. IRA 12/2014, na základe ktorej zaniklo pracovné miesto žalobkyne.

1.6. Súd prvej inštancie ohľadne námietky žalobkyne, že vzhľadom na nedostatky v registratúrnych záznamoch nie je možné na rozhodnutie o organizačnej zmene prihliadať, sa nestotožnil.

1.6.1. Uviedol, že samotný nedostatok v registratúrnych záznamoch, navyše v tomto prípade išlo o rozhodnutie evidované avšak chybné, neznamená, že takéto rozhodnutie nebolo vydané.

1.6.2. V posudzovanej veci bol vyhotovený výpis z rozhodnutia ohľadne zrušenia miesta žalobkyne (predložený žalobkyňi, čo potvrdila sama žalobkyňa), ktoré nadväzovalo na rozhodnutie akademického senátu, a teda bola tu zrejماً časová aj vecná súvislosť.

1.6.3. Súd prvej inštancie zistil, že skončenie pracovného pomeru bolo prerokované so zástupcami zamestnancov, čo bolo preukázané podpísaným záznamom z prerokovania výpovede zástupcami zamestnancov z 15. júla 2014, pozvánkou a podacími lístkami, ako aj výpoveďou štatutárnej zástupkyne žalovaného 2/ (prodekanky). Z pozvánky je zrejماً, že predmetom prerokovania mala byť výpoveď žalobkyne z dôvodu jej nadbytočnosti.

1.6.4. Pred doručením výpovede žalovaný 2/ ponúkol žalobkyňi voľné miesta, ktoré boli pre ňu vhodné, a ktoré boli voľné, a to miesta na študijnom oddelení, študijný referent (pre I. a II. stupeň) v rozsahu plného úväzku, alebo lokálny administrátor AIS pre študijnú agendu v rozsahu 0,5 úväzku, čo medzi stranami nebolo sporné. Sporným bolo, či išlo o všetky voľné miesta.

1.6.5. Súd prvej inštancie mal z predložených prehľadov voľných pracovných miest preukázané, že žalovaný ku dňu zániku miesta žalobkyne nemal iné pre ňu vhodné voľné miesta, pričom miesto na 0,5 úväzku predstavovalo časť jej pôvodnej pracovnej náplne a miesto na plný úväzok síce predstavovalo inú pracovnú náplň, avšak v rozsahu úväzku a platových podmienok zaniknutého miesta.

1.6.6. Výpoveď bola žalobkyňi v písomnej forme riadne doručená, čo medzi stranami sporné nebolo.

1.7. V súvislosti s námietkami žalobkyne súd prvej inštancie podotkol, že v konaní vedenom pod sp. zn. 16Cpr/4/2015 išlo o odlišnú situáciu, keďže rozhodoval orgán, ktorý podľa štatútu túto kompetenciu vôbec nemal (vedenie fakulty).

1.8. V posudzovanom prípade došlo k schváleniu dokumentu „Počet a štruktúra pracovných miest k 1. marcu 2014,“ ako aj ostatných organizačných aktov (pracovný poriadok, organizačný poriadok) akademickým senátom fakulty a uvedená organizačná zmena bola následne zamestnávateľom - Fakultou sociálnych a ekonomických vied UK zastúpenou dekanom písomne oznámená žalobkyňi.

1.8.1. Súd prvej inštancie podotkol, že Zákonník práce ukladá ako podmienku písomné oznámenie o takejto zmene, avšak neustanovuje konkrétnu formu (formálnu alebo neformálnu) takehoto rozhodnutia.

1.8.2. Na základe uvedeného mal súd prvej inštancie za to, že rozhodnutie o organizačnej zmene prijal

orgán na to oprávnený a toto rozhodnutie bolo riadne žalobkyni oznámené (viď výpis z IAR 12/2014). Zo schváleného dokumentu vyplynulo, že došlo k zrušeniu miesta žalobkyne.

1.8.3. Námietky žalobkyne, že nie je zrejmé, z akých podkladov zamestnávateľ prípadne akademický senát vychádzal pri organizačnej zmene, a že zamestnávateľ nepreukázal, že organizačná zmena zlepšila efektivitu práce, súd prvej inštancie uviedol, že v zmysle Zákonníka práce nie je nevyhnutné, aby zmena v konečnom dôsledku priniesla želaný pozitívny efekt. Rozhodnutie o organizačnej zmene nemusí nevyhnutne znamenať zníženie počtu zamestnancov, ale môže ísť aj o iné prerozdelenie práce a organizáciu práce. Zákon dáva zamestnávateľovi možnosť v tomto smere postupovať autonómne, pokiaľ nie je jediným účelom zmeny ukončenie pracovného pomeru s konkrétnym zamestnancom.

1.8.4. V prejednávanej veci žalovaný preukázal, že organizačná zmena sa nedotkla len žalobkyne, ale viacerých zamestnancov, niektorí pracovný pomer u žalovaného ukončili, iní prešli na inú vhodnú prácu. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s tvrdením žalobkyne, že účelom organizačnej zmeny bolo rozviazanie pomeru práve s ňou. Toto bolo podporené aj pracovnými stretnutiami žalovaného so žalobkyňou vo veci skončenia pracovného pomeru, ktorých sa zúčastnili aj iní zamestnanci, ktorých sa organizačná zmena dotkla.

1.9. Súd prvej inštancie mal za to, že žalovaný si splnil ponukovú povinnosť vzhľadom na to, že v rozhodnom období, teda v čase, keď došlo k zániku pracovného miesta žalobkyne jej ponúkol všetky pre ňu vhodné miesta, pričom jedno malo čiastočne zhodnú náplň práce, avšak bolo na čiastočný úväzok a druhé napriek inej pracovnej náplni malo rovnaký rozsah úväzku aj obdobné, dokonca vyššie platové ohodnotenie.

1.9.1. Zároveň žalovaný poskytol žalobkyni dostatok času, aby sa s ponukami oboznámila a vyjadrila sa k nim.

1.9.2. Tvrdenie žalobkyne, že miesto študijnej referentky jej bolo ponúknuté iba formálne neobstojí, keďže ho neprijala, ani sa k ponuke inak nevyjadrila. Rovnako nebolo podľa súdu prvej inštancie preukázané, že by zamestnávateľ na pracovné miesto žalobkyne prijal iného zamestnanca.

1.9.3. Skutočnosť, že činnosti, ktoré sa v časti zhodovali s pracovnou náplňou žalobkyne, boli v časti prerozdelené medzi ostatných zamestnancov (ktorí popri tejto činnosti vykonávali aj iné pracovné činnosti), neznamená, že zamestnávateľ zrušil jej miesto účelovo.

1.9.4. Súd prvej inštancie podotkol, že nadbytočnosťou sa rozumie stav, kedy zamestnávateľ nemá možnosť zamestnanca zamestnávať prácou dohodnutou v pracovnej zmluve a to vôbec, alebo iba v zníženom rozsahu, k čomu v posudzovanej veci došlo a práca v zníženom rozsahu bola žalobkyni ponúknutá.

1.9.5. Aj z ďalších organizačných zmien vyplynulo ďalšie rušenie miest na oddelení informatiky žalovaného, nemožno preto považovať organizačnú zmenu za účelovú. Súd prvej inštancie mal preukázané, že v dôsledku organizačnej zmeny došlo k zrušeniu pracovného miesta žalobkyne a žalobkyňa prácu na kratší pracovný čas, alebo inú vhodnú prácu odmietla.

1.9.6. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie nepovažoval konanie žalovaného za konanie v rozpore s dobrými mravmi.

1.10. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

1.10.1. Súd prvej inštancie poukázal na to, že žalovaná navrhla nepriznať nárok na náhradu trov konania žalobcom 1/, 2/ s poukazom na to, že je poberateľkou iba vdovského dôchodku, a to bez konkretizácie dopadu rozhodnutia na jej osobu, aby bolo možné preskúmať existenciu okolností hodných osobitného zreteľa, preto súd prvej inštancie vzhľadom na žalobkyňou prezentované pomery určil dlhšiu lehotu na zaplatenie náhrady trov konania.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na základe odvolania žalobkyne rozsudkom z 26. mája 2021 č. k. 2CoPr/13/2018-752 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie (I. výrok). O nároku na náhradu trov odvolacieho súdu rozhodol tak, žalovanému 1/, 2/ sa priznáva náhrada trov odvolacieho konania v rozsahu 100% (II. výrok).

2.1. Vzhľadom na odvolacie argumenty žalobkyne ohľadne pasívnej legitímácie odvolací súd uviedol, že pasívne legitímovaným v spore je ten, kto je nositeľom povinnosti, o ktorej sa koná.

2.1.2. Podľa názoru odvolacieho súdu v danom prípade pasívne legitímovaným bol žalovaný 1/, ktorý je právnickou osobou.

2.1.3. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal na § 2, 23 ods. 1, § 28 ods. 1, 9 zákona č. 131/2002 Z. z. i čl. 12 ods. 1 písm. d), čl. 18 ods. 1 Štatútu Univerzity Komenského v Bratislave.

2.2. K námietke žalobkyne, že organizačná zmena dekana fakulty č. 12/2014 nebola prijatá oprávneným orgánom, nakoľko túto zmenu prijal „len“ dekan fakulty bez schválenia akademickým senátom, odvolací súd zaujal rovnaké stanovisko ako súd prvej inštancie.

2.2.1. Na zdôraznenie správnosti záveru, že dekan bol oprávneným subjektom ku prijatiu organizačnej zmeny bez potreby schválenia akademickým senátom, odvolací súd doplnil, že zo žiadneho ustanovenia zákona č. 131/2002 Z. z., ani zo žiadneho článku Štatútu UK a Štatútu Fakulty sociálnych a ekonomických vied nevyplývalo, že by bol potrebný súhlas akademického senátu k rozhodnutiu dekana o takejto organizačnej zmene, ktorá vychádza z rozhodnutia akademického senátu o počte a štruktúre pracovných miest.

2.2.2. Akademický senát schvaľuje počet a štruktúru pracovných miest navrhnutých dekanom fakulty, čo sa v danom prípade stalo, keď akademický senát 21. februára 2014 schválil počet a štruktúru pracovných miest Fakulty sociálnych a ekonomických vied UK k 1. marcu 2014.

2.2.3. Dekan následne bol oprávnený na základe schválenej štruktúry a počtu miest prijať rozhodnutie o počte a štruktúre zamestnancov zaradených na fakulte v zmysle čl. 9 ods. 4 písm. f) štatútu fakulty, a teda rozhodnúť o organizačnej zmene, nakoľko v čl. 9 ods. 4 písm. f) štatútu fakulty je uvedené, že orgány akademickej samosprávy fakulty rozhodujú o určení počtu a štruktúry zamestnancov zaradených na fakulte v rozsahu disponibilných mzdových prostriedkov fakulty podľa schváleného počtu a štruktúry pracovných miest na fakulte.

2.2.4. Odvolací podotkol, že samosprávnym orgánom je aj dekan fakulty.

2.2.5. To, že oprávneným orgánom rozhodnúť už konkrétne o určení počtu a štruktúry zamestnancov zaradených na fakulte vyplýva aj z toho, že v týchto otázkach sa dekan zodpovedá rektorovi a nie akademickému senátu.

2.2.6. Štatút fakulty v čl. 15 upravuje pôsobnosť akademického senátu tak, že pôsobnosť senátu upravuje zákon a odkazuje na § 27 ods. 1 zákona č. 311/2001 Z. z..

2.2.7. V súvislosti s odvolacími námietkami žalobkyne odvolací súd konštatoval, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 28. februára 2018 č. k. 5CoPr/18/2016-288 nie je použiteľný v danej veci, pretože sa týka Prírodovedeckej fakulty, ktorá má iné znenie štatútu, ako Fakulta sociálnych a ekonomických vied.

2.3. Odvolací súd poukázal na to, že námietka žalobkyne ohľadne nedodržania postupu riadnej registrácie rozhodnutia o organizačnej zmene dekana č. 12/2014 a ostatných k tomu vzťahujúcich sa listín v zmysle zákona č. 395/2002 Z. z. o archívoch a registratúre, a preto podľa názoru žalobkyne nemajú dokumentárnu hodnotu a mohli byť vytvorené v ktoromkoľvek časovom období a nemôžu byť zákonným listinným dôkazom, neobstojí.

2.3.1. Vykonanou kontrolou Ministerstvom vnútra SR bolo preukázané, že pochybenie spočívalo v tom, že dokumenty neboli zaznamenané v centrálnom denníku, avšak v čiastkovej evidencii boli vedené a zo záznamu o následnej kontrole správy registratúry z 19. októbra 2016 vyplývalo, že všetky nedostatky zistené pri kontrole správy registratúry z 14. mája 2015 boli odstránené.

2.3.2. Podľa názoru odvolacieho súdu správne súd prvej inštancie vyhodnotil, že nie je dôvod sa domnievať, že by listiny boli vypracovávané dodatočne a antidatované. Skutočnosť, že došlo ku chybe pri vedení centrálného denníka, neznamená automaticky spochybnenie vierohodnosti dokumentov, alebo ich neplatnosť.

2.4. K námietke žalobkyne, že jej neboli ponúknuté všetky vhodné voľné pracovné miesta, odvolací súd poukázal na to, že pre splnenie povinnosti zamestnávateľa v zmysle § 63 ods. 2 Zákonníka práce nie je potrebné, aby zamestnancovi ponúkol všetky voľné pracovné miesta, ktoré sú u neho vhodné. Stačí, ak zamestnávateľ ponúkne zamestnancovi len jedno pre neho vhodné pracovné miesto z viacerých u zamestnávateľa voľných miest, ktoré by boli pre zamestnanca vhodné.

2.4.1. Bolo preukázané, že žalobkyni na stretnutí zamestnancov dňa 5. júna 2014 (č. l. 60 spisu) zamestnávateľ riadne ponúkol vhodné voľné pracovné miesto, ktoré v čase ponuky bolo voľné, keď pani Dudoková miesto prijala až na danom stretnutí.

2.4.2. Odvolací súd v tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 20. apríla 2011 sp. zn. 4MCdo/5/2010, podľa ktorého ponuková povinnosť zamestnávateľa platí rovnako aj v prípade, ak v rámci organizačnej zmeny sa súčasne stali nadbytoční viacerí zamestnanci. Zamestnávateľ má voči každému z nich osobitne ponukovú povinnosť, pričom aj v

tomto prípade jediným rozhodujúcim kritériom je skutočnosť, či v čase dania výpovede zamestnávateľ má z dispozície voľné pracovné miesto, ktoré je pre zamestnanca vhodné. Aj v prípade, že zamestnávateľ má len jedno voľné pre zamestnancov vhodné pracovné miesto, je povinný toto pracovné miesto ponúknuť všetkým do úvahy prichádzajúcim zamestnancom (tu neplatí oprávnenie zamestnávateľa vybrať si zamestnanca, ktorému voľné miesto ponúkne). Je potom na každom z nich, ako sa rozhodne, pričom ku zmene dojednaných pracovných podmienok týkajúcich sa dohodnutého druhu práce v zmysle § 54 Zákonníka práce dôjde u toho zamestnanca, ktorý prijal ponuku voľného pracovného miesta ako prvý. U tohto zamestnanca odpadá potreba rozviazania pracovného pomeru. U ostatných zamestnancov, či už tých, ktorú ponuku odmietli alebo tých, ktorí síce ponuku prijali, ale neskôr, je potom dovŕšená podmienka uvedená v ustanovení § 63 ods. 2 Zákonníka práce (obdobný názor zaujal najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 2Cdo/109/2004).

2.4.3. Odvolací súd uviedol, že pokiaľ žalobkyni bolo ponúknuté vhodné pracovné miesto na stretnutí dňa 5. júna 2014, kedy bolo jedno miesto voľné, ktoré bolo ponúknuté dvom zamestnankyniam, neznamená, že si zamestnávateľ nesplnil ponukovú povinnosť, pričom žalobkyňa dané miesto neprijala.

2.4.4. Ďalej je zrejmé, že došlo k zrušeniu pracovného miesta informatik - lokálny technický správca IIKS na FSEV UK na oddelení IT dekanátu FSEV UK dňom 30. júna 2014 a k vytvoreniu nového pracovného miesta Lokálny administrátor AIS pre študijnú agendu na študijnom oddelení dekanátu FSEV UK v rozsahu pracovného úväzku 0,5 ustanoveného pracovného času. Ani toto miesto (ktoré taktiež bolo žalobkyni opätovne ponúkané), žalobkyňa neprijala.

2.5. Zároveň podľa názoru odvolacieho súdu nebola dôvodná námietka žalobkyne ohľadne neprerokovania výpovede so zástupcami zamestnancov, k čomu došlo dňa 15. júla 2014.

2.5.1. Zamestnávateľ žalobkyni opakovane ponúkol voľné pracovné miesto, preto nemožno dospieť k záveru, že k prerokovaniu výpovede zástupcami zamestnancov bolo predčasné. V čase prerokovania výpovede zo strany zástupcov zamestnancov boli splnené všetky zákonné podmienky pre výpoveď, nakoľko žalovaný nemal povinnosť ponúkať žalobkyni opätovne voľné pracovné miesta, a ak tak urobil, bolo to nad rámec jeho zákonných povinností.

2.5.2. Navyše žalobkyňa už na stretnutí dňa 5. júna 2014 uviedla, že ponúknuté miesta neprijíma a vyslovila sa za možnosť ukončenia pracovného pomeru dohodou.

2.6. Dôvodom k určaniu neplatnosti skončenia pracovného pomeru so žalobkyňou nebolo ani to, že neboli všetky organizačné zmeny podľa určenej štruktúry a miest vykonané naraz, ale postupne.

2.6.1. Bolo preukázané, že k organizačnej zmene týkajúcej sa pracovnej pozície žalobkyne došlo v súlade štruktúrou pracovných miest schválenou akademickým senátom a taktiež v rovnakom čase došlo ku zmenám u viacerých zamestnancov na viacerých pracoviskách. Žalobkyňa odmietla vykonávať prácu na polovičný úväzok a neprijala ani inú vhodnú pozíciu, ktorá jej bola opakovane ponúkaná. Výpoveď bola prerokovaná so zástupcami zamestnávateľov. O organizačnej zmene rozhodol príslušný orgán, ktorým bol dekan fakulty a to na základe akademickým senátom schváleného počtu a štruktúry pracovných miest Fakulty sociálnych a ekonomických vied UK ku dňu 1. marca 2014. Odvolací súd sa stotožnil preto s rozhodnutím súdu prvej inštancie.

2.7. Žalobkyňa vo vzťahu k trovám konania navrhla, aby žalovanému nebola priznaná náhrada trov konania, ktoré žalovaný procesne zaviniť, a ktoré by inak neboli vznikli, ale aby táto náhrada bola priznaná žalobkyni (§ 256 CSP) a to z dôvodu, že pojednávania vo veci boli odročované opakovane z dôvodu, že žalovaný sa nedokázal vyjadriť k dotazovaným skutočnostiam priamo na pojednávaní, resp. bolo potrebné, aby predložil ďalšie dôkazy.

2.7.1. Odvolací súd dospel k záveru, že o trovách konania bolo rozhodnuté súdom prvej inštancie správne, keď ich náhradu priznal žalovaným 1/, 2/, ktorí boli v spore úspešní. Na použitie ustanovenia § 256 ods. 2 CSP nebol v danom prípade dôvod, pretože zo spisu neboli zrejme žiadne trovy, ktoré žalovaný 1/, 2/ zbytočne zaviniť svojím správaním.

2.7.2. Je zrejmé, že ako v prípade žalobkyne, ktorá podávala v priebehu konania pred súdom prvej inštancie množstvo nových argumentov, tak žalovaný 1/, 2/ na tieto argumenty reagovali. Ak na niektoré neboli schopní odpovedať ihneď na pojednávaní, neznamená, že zaviniť zbytočne napríklad konanie následného pojednávania.

2.7.3. Odvolací súd podotkol, že žalobkyňa ani nekonkretizovala, ktoré trovy mal procesne zaviniť žalovaný 2/, ktoré by inak neboli vznikli, pričom nemožno konštatovať, že všetky trovy v konaní procesne zaviniť žalovaný 2/.

2.7.4. Podľa názoru odvolacieho súdu o trovách konania súd prvej inštancie rozhodol správne, keď aplikoval ustanovenie § 255 CSP, a to podľa úspechu vo veci.

2.8. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie rozhodol vecne a právne správne, keď žalobu zamietol, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie teda podľa § 387 ods.1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

2.9. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP s prihliadnutím na úspech žalovaných 1/, 2/ v odvolacom konaní, preto im vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

3. Proti rozsudku krajského súdu podala žalobkyňa (ďalej len „dovolateľka“ alebo „žalobkyňa“) dovolanie, v ktorom uplatnila dovolacie dôvody vyplývajúce z ustanovenia § 420 písm. f) CSP.

3.1. Uvedla, že konanie sa týkalo určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru a náhrady mzdy, ktoré v zmysle § 470 CSP je individuálnym pracovnoprávnym sporom podľa § 316 a nasl. CSP, tzv. sporom s ochranou slabšej strany.

3.2. Podľa jej názoru súd prvej inštancie v posudzovanej veci postupoval v rozpore s ustanoveniami § 181 ods. 2, § 220 ods. 2, § 319 CSP, pričom nesprávnym procesným postupom porušil jej právo na spravodlivý proces.

3.2.1. Taktiež rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorý sa stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie (ktoré nemalo náležitosti odôvodnenia rozhodnutia) a neprihliadol na jej odvolacie námietky, je nepreskúmateľným a znemožňuje jej, aby uskutočňovala procesné práva, pretože jej upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov.

3.2.2. Mala za to, že rozsudky súdu prvej inštancie ako aj súdu odvolacieho neobsahovali jasné, zrozumiteľné a dostatočné uvedenie skutkového stavu, ktorý bol zistený dokazovaním.

3.3. Poukázala na to, že pred zmenou zákonného sudcu, súd prvej inštancie na pojednávaní konanom dňa 9. októbra 2017 uznesením uložil žalovanému povinnosť doručiť listinné dôkazy, obsahom ktorých bude počet a štruktúra pracovných miest pred 1. marcom 2014 a úplný materiál predkladaný na rokovanie akademického senátu, ktoré sa konalo 21. februára 2014.

3.4. Po zmene sudcu na pojednávaní pred súdom prvej inštancie dňa 13. marca 2018 bolo dané stranám poučenie podľa § 153 ods. 1, 2, 3 CSP, čo bolo v rozpore s § 320 CSP. Súd prvej inštancie následne nepostupoval v súlade s § 181 ods. 2 CSP a neurčil, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná, a ktoré dôkazy nevykoná, hoci to bolo povinnosťou súdu prvej inštancie.

3.4.1. Na pojednávaní pred súdom prvej inštancie dňa 13. marca 2018 až na jej dotaz, ako sa súdu prvej inštancie vec javí, sa sudca vyjadril, že sa v podstate zhoduje s predchádzajúcou sudkyňou, pričom opätovne uložil žalovanému, aby predložil listiny podľa záverov pojednávania z 9. októbra 2017 (listinné dôkazy, obsahom ktorých bude počet a štruktúra pracovných miest pred 1. marcom 2014 a úplný materiál predkladaný na rokovanie akademického senátu, ktoré sa konalo 21. februára 2014).

3.4.2. Žalovaný podaním z 5. apríla 2018 síce súdu prvej inštancie doručil „údajne“ podklady z rokovania akademického senátu, ktoré boli predložené duplicitne vzhľadom na dokumenty, ktoré sa v súdnom spise už nachádzali, pričom počet a štruktúra pracovných miest pred 1. marcom 2014 nebola žalovaným predložená vôbec.

3.4.3. Poukázala na ustanovenie § 319 CSP a podotkla, že legitímne očakávala, že nepredloženie podkladov žalovaným, ktoré boli významné pre rozhodnutie vo veci, sa logicky musí premietnuť do nepriaznivého rozhodnutia pre žalovaného. Aj napriek tomu, že žalovaný podklady do konania nikdy nepredložil, súd prvej inštancie na túto okolnosť pri rozhodovaní vôbec neprihliadal a tento procesný postup žiadnym spôsobom neodôvodnil, pričom súdy oboch inštancií sa nevyporiadali s podstatnou jej argumentáciou ohľadne počtu a štruktúry pracovných miest k 1. januáru 2014 a k 1. marcu 2014 (t. j. že organizačnou zmenou boli zrušené štyri miesta na študijnom oddelení, avšak reálne na študijnom oddelení existovali len tri miesta).

3.4.4. Aj keď odvolací súd potvrdzuje rozhodnutie súdu prvej inštancie a stotožňuje sa s odôvodnením odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, je povinný v zmysle § 387 ods. 3 CSP zaoberať sa podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní, najmä ak ide o argument, ktorý je pre

rozhodnutie rozhodujúci (Ruiz v. Španielsko, Balani v. Španielsko, Georgiadis v. Grécko, Higgins v. Francúzsko).

3.4.5. V danej veci súd prvej inštancie a taktiež odvolací súd úplne rezignovali na požiadavku skutkovo a právne presvedčivého odôvodnenia svojich rozhodnutí, pričom odvolací súd zredukoval jej odvolacie námietky do takej miery, že tieto úplne stratili zmysel a význam, ktorý bol nimi sledovaný.

3.4.6. V odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie uviedla obsiahlu odvolaciu argumentáciu o nedostatku oprávnenia dekana fakulty rozhodovať o organizačnej zmene s tým, že z okolností prejednávanej veci vyplynulo, že toto oprávnenie mal akademický senát fakulty (viď čl. 9 ods. 4 písm. f) štatútu). Aj napriek tomu, že žalobkyňa v odvolaní namietala, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje v tomto smere za arbitrárny a nepreskúmateľný, odvolací súd zredukoval jej odvolacie námietky, resp. úplne odignoroval.

3.5. V odvolaní poukázala na nepreskúmateľnosť a nevierohodnosť dokumentov predložených žalovaným do konania na preukázanie splnenia zákonných predpokladov pre skončenie pracovného pomeru a významných pre posúdenie skutkového stavu veci, a teda aj pre rozhodnutie vo veci samej (najmä rozhodnutie o organizačnej zmene č. 12/2014, výpis z tohto rozhodnutia vyhotovený dňa 7. júla 2014, záznam o prerokovaní výpovede so zástupcami zamestnancov z 15. júla 2014, listiny: počet a štruktúra pracovných miest k 1. januáru 2014, k 1. marcu 2014, k 1. máju 2014, k 1. júlu 2014, k 1. septembru 2014), ktoré neboli registrované v zmysle zákona č. 395/2002 Z. z. o archíve a registratúre a interných predpisov žalovaného (najmä registratúrneho poriadku), a teda nemali žiadnu dokumentárnu hodnotu, keďže mohli byť vytvorené v ktoromkoľvek časovom období a nebolo možné zistiť, kedy boli dokumenty reálne vyhotovené.

3.5.1. Mala za to, že žalovaný postupoval v rozpore so zákonom a vlastnými internými predpismi, preto nemohol byť jeho postup vyhodnotený súdmi ako zákonný a „neregistrované“ dokumenty ako zákonné listinné dôkazy. Odvolací súd sa s jej argumentáciou vypořiadal tak, že chyby pri vedení centrálného denníka neznamenajú automaticky spochybnenie vierohodnosti dokumentov, alebo ich neplatnosť.

3.6. V odvolaní poukázala na nedostatok prerokovania skončenia pracovného pomeru so zástupcami zamestnancov (viď rozsudok najvyššieho súdu z 28. septembra 2006 sp. zn. 1Cdo/72/2006 a rozsudok najvyššieho súdu z 30. októbra 2012 sp. zn. 4Cdo/160/2012) s tým, že účinky splnenia tejto povinnosti zamestnávateľom vopred prerokovať so zástupcami zamestnancov výpoveď v zmysle § 74 Zákonníka práce nastanú len vtedy, ak žiadosť zamestnávateľa o prerokovanie skončenia pracovného pomeru výpoveďou obsahuje náležitosti výpovede určené v § 61 ods. 2 ZP a dôvod výpovede je vymedzený tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom. Objektívne právo predpokladá, že výkon subjektívneho práva smeruje k cieľu sledovanému právnou normou, pričom ak účastník právneho vzťahu len formálne koná v medziach svojho práva, ide o chybný (zdanlivý) výkon práva. Taktiež poukázala na časové súvislosti (výpoveď č. FSEV/2809/2014 z 15. júla 2014, ponuka pracovných miest listom FSEV-2480/2014 zo dňa 8. júla 2014 s termínom na vyjadrenie do 17. júla 2014 a prerokovanie výpovede zástupcami zamestnancov dňa 15. júla 2014), z ktorých vyplynulo, že až po termíne 17. júla 2014 sa naplnil výpovedný dôvod nadbytočnosti podľa § 63 ods. 1 v spojení s § 63 ods. 2 Zákonníka práce, lebo až odmietnutím alebo nemožnosťou ďalej zamestnávať sa stáva zamestnanec v dôsledku organizačnej zmeny nadbytočným, nielen samotnou organizačnou zmenou, a ak zástupcovia zamestnancov prerokovávali dňa 15. júla 2014 jej výpoveď, v ktorej bolo uvedené, že nebola ochotná prejsť na inú vhodnú prácu, čo nebola pravda a prerokovanie jej výpovede bolo len formálnym konaním, ktoré nesledovalo ochranu zamestnanca podľa § 74 Zákonníka práce, ale len naplnenie formálnych predpokladov. Žalovaný taktiež mal do konania predložiť podklady, ktoré boli predložené zástupcom zamestnancov na prerokovanie výpovede žalobkyne (v zázname z prerokovania výpovede z 15. júla 2014 bolo uvedené, že príloh malo byť spolu 8), ktoré žalovaný nepredložil, keďže predložil len pozvánku, podací lístok a záznam z prerokovania, ale nie prílohy k pozvánke, resp. podklady, ktoré údajne mali byť zástupcami zamestnancov prerokované, a teda žalovaný nepreukázal, čo zástupcovia zamestnancov prerokovávali v súvislosti s výpoveďou danou jej.

3.6.1. Odvolací súd sa s touto jej odvolacou argumentáciou vypořiadal v bode 18. s tým, že výpoveď bola riadne prerokovaná a nebola prerokovaná predčasne, namietanými vecnými ani časovými rozpormi sa odvolací súd nezaoberal.

3.7. Taktiež v odvolaní poukázala na arbitrárnosť záverov súdu prvej inštancie vo vzťahu k ponukovej povinnosti žalovaného, na ktoré nadviazal aj odvolací súd.

3.7.1. Podotkla, že v odvolaní namietala, že jej žalovaný ponúkol na študijnom oddelení miesto študijného referenta I. a II. stupeň, ktoré nebolo voľné, pretože v čase ponuky boli pracovné miesta obsadené inými zamestnancami, ktorí prijali ponuku na toto pracovné miesto, a teda takouto ponukou nemohla byť splnená zákonná ponuková povinnosť zamestnávateľa.

3.7.2. Taktiež namietala záver súdu prvej inštancie, že mal z predložených prehľadov voľných pracovných miest za preukázané, že žalovaný ku dňu zániku jej miesta nemal pre ňu iné vhodné voľné miesto, čo je prejavom absolútnej svojvôle, keďže súd prvej inštancie neuviedol, aké prehľady voľných pracovných miest mal na mysli a bolo to v rozpore s ustálenou súdnou praxou, podľa ktorej sa existencia, či neexistencia voľných pracovných miest posudzuje ku dňu dania výpovede, nie ku dňu zániku miesta dotknutého zamestnanca.

3.7.3. Odvolací súd na jej argumentáciu uviedol, že skutočnosť, že bolo ponúknuté dvom zamestnankyniam jedno voľné miesto, neznamená, že si zamestnávateľ nesplnil ponukovú povinnosť.

3.7.4. Na ostatnú odvolaciu argumentáciu (uvedenú najmä v bode 10. odvolania) už odvolací súd vôbec nereagoval a ani neuviedol z akého dôvodu je táto argumentácia právne bezvýznamná.

3.8. V odvolaní namietala, že súd prvej inštancie sa nezrozumiteľne vyjadril k aplikácii ustanovenia § 257 CSP, čím sa odvolací súd vôbec nevysporiadal.

3.9. Odvolací súd ohľadne trov konania uviedol, že nebol dôvod postupovať podľa § 256 ods. 2 CSP, pretože ona v priebehu konania pred súdom prvej inštancie podávala množstvo nových argumentov, a ak na ne nevedeli žalovaní 1/-2/ reagovať ihneď, neznamená to, že zavinili napríklad konanie následného pojednávania, čo je v rozpore s čl. 6 CSP.

3.9.1. Uviedla, že predkladala nové argumenty podľa toho, ako žalovaný selektívne a priebežne predkladal nové listinné dôkazy, ktoré nemala k dispozícii, pričom je nepochybné, že žalovanému bolo opakované v konaní súdom uložené predložiť potrebné listiny, za ktorým účelom boli aj odročené pojednávania, a ktoré ani nepredložil.

3.9.2. Podotkla, že žalobu podala z opatrnosti voči žalovaným 1/ a 2/. Súd prvej inštancie priznal pasívnu vecnú legitimitáciu v spore žalovanému 2/, pričom odvolací súd priznal pasívnu legitimitáciu žalovanému 1/, hoci ani jeden zo žalovaných počas konania nenamietali nedostatok svojej pasívnej vecnej legitimitácie. Odvolací súd ani uvedenú skutočnosť nezohľadnil pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania.

3.10. Vzhľadom na uvedené navrhla, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie a vec vrátil na ďalšie konanie

4. Žalovaný 2/ vo vyjadrení k dovolaniu žalobkyne poukázal na uznesenie najvyššieho súdu z 27. januára 2019 sp.zn. 7Cdo/138/2021.

4.1. Uviedol, že nepredloženie dôkazov vyžadovaných súdom nenapĺňa ustanovenie § 420 písm. f) CSP.

4.1.1. Podľa jeho názoru otázka počtu a štruktúry pracovných miest pred 1. marcom 2014 nebola pre rozhodnutie sporu dôležitá.

4.2. Aj keby však došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces nedostatočným odôvodnením rozsudku prvoinštančného súdu, tento nedostatok neznamená žalobkyňi uplatňovať jej procesné práva, preto nie je daná prípustnosť dovolania.

4.3. Otázka, či akademický senát bol oprávnený rozhodnúť a schváliť organizačnú zmenu, t. j. rozhodnúť o znížení počtu zamestnancov a o zrušení pracovného miesta, je otázkou právneho posúdenia a túto otázku mala žalobkyňa riešiť podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP za podmienky, že ešte nebola vyriešená v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu, avšak nejde o znemožnenie uskutočňovania procesných práv.

4.4. Predloženie podľa žalobkyne nevierohodných dôkazov z jeho strany nie je znemožnením procesných práv žalobkyne a ani ich zohľadnenie v rozsudku nie je znemožnením procesných práv žalobkyne.

4.5. Spôsob prerokovania výpovede danej žalobkyňi v odborovom orgáne, resp. otázka splnenia ponukovej povinnosti, je otázkou skutkového zistenia, ktorá nezakladá prípustnosť dovolania.

4.6. Podľa jeho názoru nie je daná prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, preto navrhol, aby dovolací súd odmietol dovolanie žalobkyne podľa § 447 písm. c) CSP.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427

ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania.

6. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012 a 7Cdo/92/2012).

7. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa dovolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Všetky dôvody prípustnosti dovolania, ktoré sú vymenované v tomto ustanovení, sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, ktorej vyriešenie viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu; zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou dovolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna, ako aj procesnoprávna (v ďalšom texte len „právna otázka“).

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. Z dovolania vyplýva, že dovolateľka vadu zmätočnosti v zmysle § 420 f) CSP odôvodňovala nedostatočným odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu a nesprávnymi skutkovými závermi súdov nižších inštancií.

12. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu dovolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; jeho integrálnou súčasťou je právo na relevantné, zákonu

zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces, ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 251/03). Porušením práva na spravodlivý proces v zmysle uvedeného ustanovenia zákona, teda treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

12.2. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola strane odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

13. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nepopierajú zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej.

14. Rovnako podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať skutkovej i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej mozgnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

15. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESĽP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov, patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces, a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu, rozhodnutie náležite odôvodniť, je totiž odrazom

práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj so špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak je nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

16. I v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

16.1. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený, nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona, alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval, a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

17. Dovolací súd po preskúmaní rozsudku odvolacieho súdu a rozsudku súdu prvej inštancie (konanie pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu) s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu - m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09) dospel k záveru, že ich odôvodnenia nevybočujú z limitov spravodlivého procesu, sú logické a primerané. Obidva sudy svoje právne názory odôvodnili úvahami, ktoré sú zrozumiteľné, konzistentné a spätne preskúmateľné. Rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 CSP, rozsudok odvolacieho súdu obsahuje náležitosti odôvodnenia dané v § 393 ods. 2 CSP a ani jeden nemožno považovať za neodôvodnený, či zjavne arbitrárny (svojvoľný). Odôvodnenia rozsudkov zodpovedajú základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnení a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj ich všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z odôvodnenia rozsudkov vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť, alebo okolnosť. Argumentácia súdov je koherentná a ich rozhodnutia sú konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v nich zvolené aj závery, ku ktorým na ich základe sudy dospeli, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. Dovolateľka v dovolaní neuvádza relevantné skutočnosti, ktoré by neboli zistené a vyhodnotené v konaní pred súdmi nižších inštancií.

18. Dovolací súd konštatuje, že v posudzovanej veci predmetom sporu bolo určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou vrátane náhrady mzdy.

19. Medzi stranami nebolo sporné, že žalobkyňa na základe pracovnej zmluvy z 31. júla 2011 vykonávala druh práce, a to informatik - lokálny technický správca IKS FSEV UK s miestom výkonu práce na Univerzite Komenského v Bratislave, Fakulte sociálnych a ekonomických vied, Bratislava, Mlynské luhy 4, pričom zo strany žalovaného 2/ bola daná výpoveď z 15. júla 2014 podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, ktorá bola doručená žalobkyni dňa 24. júla 2014.

20. Dovolací súd konštatuje, že vzhľadom na žalobkyňou namietané argumenty uplatnené v konaní pred prvoinštančným súdom i odvolacím súdom, súvisiace sa s neplatnosťou výpovede, sudy oboch inštancií zisťovali splnenie všetkých zákonných predpokladov vymedzujúcich podmienky výpovedného dôvodu podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce a sústredili sa na tri základné otázky, a to: 1/ či išlo o zmenu úloh, technického vybavenia alebo o zníženie stavu zamestnancov s cieľom zabezpečiť efektívnosť práce alebo o iné organizačné zmeny, 2/ či sa žalobkyňa v pozícii zamestnanca stala nadbytočnou, 3/ či existuje príčinná súvislosť medzi nadbytočnosťou zamestnanca (žalobkyne) a organizačnými zmenami.

21. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol, že dňa 21. februára 2014 Akademický senát fakulty sociálnych a ekonomických vied UK uznesením č. 60 schválil dokument Počet a štruktúra pracovných miest na FSEV UK s účinnosťou 1. marca 2014, pričom dňa 30. mája 2014 rozhodol zamestnávateľ žalobkyne v zastúpení dekanky fakulty o organizačnej zmene a to pod č. IRA 12/2014, na základe ktorej zaniklo pracovné miesto žalobkyne. Podľa názoru súdu prvej inštancie rozhodnutie o organizačnej zmene prijal orgán na to oprávnený a toto rozhodnutie bolo riadne žalobkyni oznámené a to ako výpis z IAR 12/2014. Zo schváleného dokumentu vyplynulo, že došlo k zrušeniu miesta žalobkyne. (viď body 32., 33., 56. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie)

21.1. Odvolací súd v tejto súvislosti (viď bod 15. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu) poukázal na to, že dekan bol oprávneným subjektom k prijatiu organizačnej zmeny (rozhodnutia č. IRA 12/2014 z 30. mája 2014; č. l. 212 spisu), a to bez potreby následného schválenia Akademickým senátom fakulty sociálnych a ekonomických vied UK s poukazom na to, že zo žiadneho ustanovenia zákona č. 131/2002 Z. z., ani žiadneho článku Štatútu UK a Štatútu Fakulty sociálnych a ekonomických vied nevyplývalo, že by bol potrebný súhlas akademického senátu k rozhodnutiu dekana o takejto organizačnej zmene, ktorá vychádzala z predchádzajúceho rozhodnutia akademického senátu o počte a štruktúre pracovných miest (viď bod 15. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu).

21.1.1. Odvolací súd zdôraznil, že akademický senát schvaľuje počet a štruktúru pracovných miest navrhnutých dekanom fakulty, čo sa v danom prípade stalo, keď dňa 21. februára 2014 schválil počet a štruktúru pracovných miest Fakulty sociálnych a ekonomických vied UK k 1. marcu 2014, pričom dekan následne bol oprávnený na základe schválenej štruktúry a počtu miest prijať rozhodnutie o počte a štruktúre zamestnancov zaradených na fakulte v zmysle čl. 9 ods. 4 písm. f) štatútu fakulty, a teda rozhodnúť o organizačnej zmene, nakoľko v čl. 9 ods. 4 písm. f) štatútu fakulty je uvedené, že orgány akademickej samosprávy fakulty rozhodujú o určení počtu a štruktúry zamestnancov zaradených na fakulte v rozsahu disponibilných mzdových prostriedkov fakulty podľa schváleného počtu a štruktúry pracovných miest na fakulte.

21.1.2. Odvolací podotkol, že samosprávnym orgánom je aj dekan fakulty, ktorý bol oprávneným orgánom rozhodnúť už konkrétne o určení počtu a štruktúry zamestnancov zaradených na fakulte.

22. Pokiaľ žalobkyňa v dovolaní namietala, že žalovaný nepredložil listinné dôkazy na základe povinnosti uloženej súdom prvej inštancie na pojednávaní dňa 9. októbra 2017 a 13. marca 2019, resp. žalovaný až dňa 5. apríla 2018 predložil „údajné podklady z rokovania akademického senátu, ktoré sa duplicitne nachádzali v spise,“ avšak žalovaný nepredložil „Počet a štruktúru pracovných miest pred 1. marcom 2014,“ dovolací súd poukazuje na to, že pokiaľ akademický senát na zasadnutí z 21. februára 2014 (č. l. 292 a nasl. spisu) uznesením č. 60 schválil jedine dokument označený ako „Počet a štruktúra pracovných miest vysokoškolských učiteľov a výskumných zamestnancov) FSEV UK k 1. 3. 2014“ súčasťou ktorého bol „Počet a štruktúra ostatných zamestnancov (mimo VŠ-učiteľov a výskumných zamestnancov) FSEV UK k 1. 3. 2014,“ z ktorých vyplynul zmenený počet a štruktúra pracovných miest s účinnosťou od 1. marca 2014 (viď č.l. 75 spisu), je logické, že žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie predložil uznesením č. 60 akademickým senátom schválený tento jediný dokument, z ktorého súdy oboch inštancií pri svojom rozhodovaní vychádzali.

22.1. Dovolací súd ďalej konštatuje, že v súdnom spise sa nachádza aj listinný dôkaz, predložený žalovaným 2/, t. j. „Počet a štruktúra pracovných miest FSEV UK k 1.1. 2014“ (č. l. 360 spisu), na ktorý poukázala i samotná žalobkyňa v dovolaní (bod 12.), pričom súdy oboch inštancií správne z listinného dôkazu „Počet a štruktúra ostatných zamestnancov (mimo VŠ-učiteľov a výskumných zamestnancov) FSEV UK k 1. 3. 2014,“ zistili, že v porovnaní so stavom k 1. januáru 2014 došlo k zmene, a to k zrušeniu pracovného miesta žalobkyne.

23. V súvislosti s dovolacou námietkou žalobkyne, že súdy oboch inštancií sa nevyporiadali s jej podstatnými argumentami ohľadne počtu a štruktúry pracovných miest k 1. januáru 2014 a k 1. marcu 2014 na študijnom oddelení, dovolací súd konštatuje, že žalobkyňa nebola na základe pracovnej zmluvy zaradená na študijnom oddelení, preto súdy oboch inštancií sa správne vysporiadali s podstatnými argumentami žalobkyne vo vzťahu k výpovedi, ktorá sa týkala organizačnej zmeny pracovnej pozície informatik - lokálny technický správca IIKS FSEV UK, ktorú žalobkyňa na základe pracovnej zmluvy vykonávala.

24. Súd prvej inštancie ďalej v bode 35. odôvodnenia rozsudku a odvolací súd v bode 18. odôvodnenia rozsudku sa vyjadrili k tomu, že zamestnávateľ si splnil svoju povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 74 Zákonníka práce a výpoveď vopred (pred doručením výpovede) prerokoval dňa 15. júla 2014 so zástupcami zamestnancov, čím bola splnená ďalšia hmotnoprávna podmienka platnosti výpovede.

24.1. Dovolací súd podotýka, že podstatným v posudzovacej veci bolo to, že k prerokovaniu výpovede so zástupcami zamestnancov došlo pred rozhodným okamihom, keď zamestnávateľ účinne prejavil svoju vôľu skončiť pracovný pomer so žalobkyňou (pred doručením výpovede), pričom súdy oboch inštancií vychádzali z obsahu samotného právneho úkonu prerokovania skončenia pracovného pomeru zamestnanca (viď č. I. 98 spisu), ktorý bol dostatočne určitý.

24.2. V súvislosti s dovolacími argumentami dovolací súd uvádza, že nevyjadrenie sa žalobkyne v čase prerokovania jej výpovede so zástupcami zamestnancov k ponuke zo strany zamestnávateľa (v poradí druhej), týkajúcej sa iného vhodného zamestnania pre žalobkyňu, nemá žiaden vplyv na plnenie povinnosti zamestnávateľa v zmysle ustanovenia § 74 Zákonníka práce.

25. Dovolací súd konštatuje, že ustanovenie § 63 ods. 2 Zákonníka práce upravuje tzv. ponukovú povinnosť zamestnávateľa pri výpovedi danej z dôvodov uvedených v § 63 ods. 1 písm. a) až c) Zákonníka práce, ktorej splnenie je ďalšou hmotnoprávnou podmienkou platnosti výpovede. Ponuka vhodného zamestnania sa musí uskutočniť ešte predtým, než zamestnávateľ dá zamestnancovi výpoveď.

25.1. Súd prvej inštancie v bode 36. a 58. odôvodnenia rozsudku a odvolací súd v bode 17. odôvodnenia rozsudku sa vyjadrili k postupu zamestnávateľa ohľadne ponukovej povinnosti, ktorá bola uskutočnená pred tým, než zamestnávateľ dal žalobkyni výpoveď z pracovného pomeru, a teda žalovaný 2/ postupoval v súlade s ustanovením § 63 ods. 2 Zákonníka práce. I keď žalovaná odmietla vykonávať inú prácu ponúknutú zo strany zamestnávateľa, táto skutočnosť nemá vplyv na platnosť výpovede.

26. Súdy oboch inštancie zaujali stanovisko i k námietke žalobkyne ohľadne nedodržania postupu riadnej registrácie rozhodnutia o organizačnej zmene dekana č. 12/2014 (viď bod 34. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie a bod 16. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu), pričom odvolací súd zdôraznil, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že nie je dôvod sa domnievať, že by listiny boli vypracované dodatočne a antidatované a skutočnosť, že došlo ku chybe pri vedení centrálného denníka, neznamená automaticky spochybnenie vierohodnosti dokumentov alebo ich neplatnosť.

27. Pokiaľ žalobkyňa namietala, že na ostatnú odvolaciu argumentáciu (uvedenú najmä v bode 10. odvolania) už odvolací súd vôbec nereagoval a ani neuviedol, z akého dôvodu je táto argumentácia právne bezvýznamná, dovolací súd poukazuje na to, že dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

28. V súvislosti s dovolacím argumentom žalobkyne, že súd prvej inštancie po zmene zákonného sudcu jej dal nesprávne poučenie v zmysle ustanovenia § 153 ods. 1, 2, 3 CSP, hoci vo vzťahu k nej malo byť dané poučenie podľa § 320 CSP a súd prvej inštancie nepostupoval podľa § 181 ods. 2 CSP, dovolací súd poukazuje na to, že uvedený argument žalobkyňa nepoužila v prvoinštančnom konaní ani v odvolacom konaní, pričom v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).

28.1. Dovolací súd dodáva, že prvoinštančný súd na pojednávaní dňa 28. septembra 2016 poučil žalobkyňu o jej procesných právach podľa ustanovenia § 320 CSP a žalovaných 1/, 2/ podľa ustanovenia § 154 CSP a taktiež vyslovil predbežné právne posúdenie veci podľa ustanovenia § 181 ods. 2 CSP (viď Zápisnica o pojednávaní z 28. septembra 2016; č. I. 401a nasl. spisu), pričom zo žiadneho ustanovenia Civilného sporového poriadku nevyplýva, že súd prvej inštancie má strany opakovane poučovať o ich procesných právach, resp. opakovane vysloviť predbežné právne posúdenie podľa § 181 ods. 2 CSP.

29. V súvislosti s rozhodnutím súdu prvej inštancie ohľadne nároku na náhradu trov konania (viď body

61. až 64. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie), odvolací súd v odôvodnení rozsudku (bod 20.) poukázal na to, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP s prihliadnutím na úspech žalovaných 1/, 2/ v spore, pričom nebol dôvod ani priznať náhradu trov konania žalobkyni v zmysle ustanovenia § 256 CSP, preto i odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP (viď bod. 22 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu).

30. Dovolací súd uvádza, že samotná skutočnosť, že dovolateľka sa s právnym názorom súdu prvej inštancie i odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti názorov súdov oboch inštancií.

30.1. Dovolací súd neakceptoval opodstatnenosť dôvodov, ktoré dovolateľka uvádzala v dovolaní o zmätočnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu (i prvoinštančného súdu), trpiaceho nedostatkom riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia, pretože uvedené nezistil.

30.2. Pre úplnosť dovolací súd tiež poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmätočnej vady v zmysle § 420 písm. f) CSP správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd (i súd prvej inštancie) dospel, nie je relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie veci túto vadu zmätočnosti nezakladá (R 24/2017); tento právny záver považuje za ústavnoprávne akceptovateľný i ústavný súd (I. ÚS 61/2019).

31. Dovolací súd konštatuje, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je daný prípad. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, IV. ÚS 324/2011) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strán sporu vrátane ich dôvodov a námietok. Samotné odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo strany na spravodlivé súdne konanie (IV. ÚS 112/05, IV. ÚS 324/2011).

32. Dovolací súd k polemike dovolateľky so skutkovými závermi súdov nižších inštancií pripomína, že dovolanie nie je opravným prostriedkom, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie (porov. § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd má síce možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neutržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore nezistil.

33. Vzhľadom na uvedené dovolací súd konštatuje, že dovolateľka neopodstatnene namietala nesprávny procesný postup odvolacieho súdu (i súdu prvej inštancie), ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jej procesných práv v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP), preto dovolací súd dovolanie dovolateľky ako nedôvodné v zmysle ustanovenia § 448 CSP zamietol.

34. Žalovaný 1/ bol v dovolacom konaní úspešný, a teda na základe ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP by mal (potenciálny) nárok na náhradu trov dovolacieho konania. 34.1. Žalovanému 1/ však preukázateľne žiadne trov dovolacieho konania nevznikli (k dovolaniu žalobkyně sa nevyjadril), a preto mu dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal (R 72/2018).

34.2. Dovolací súd žalovanému 2/ ako úspešnému v dovolacom konaní priznal podľa § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP voči neúspešnej žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

35. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.